

РЕШЕНИЕ

№ 6864

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7330** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. Г. А., [дата на раждане], гражданин на Република С. Македония срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D" с изх. № SKP 21000200V/24.06.2021 г., на Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М..

В същата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Сочи се още, че същият е издаден в нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява. От страна на

процесуалния представител на жалбоподателя е депозирана молба, с която от съда се иска да уважи депозираната жалба. Не претендира разноски.

Ответникът – Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М., редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт В., която моли съда да потвърди издадения отказ като правилен и законосъобразен, а жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 14.05.2021 г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място] с вх. № 2100200 за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване). Попълнил е т. 29 от формуляра „цел на пътуване“, друго – виза „D“. Посочил е, че приемащо лице е А. Г. А., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: с. Щ., общ. И., обл. Р., [улица]. Към същото са приложени, както следва: копия от националния си паспорт, от личната карта на съпругата си А. Г. А., декларация с нотариална заверка на подписа по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ с рег. № 4016/05.05.2021 г., изходяща от А. Г. А. и Е. Г. А., в която е посочено, че гражданският брак, сключен на 11.02.2021 г. не е сключен единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България; декларация с нотариална заверка на подписа на Г. А. М., с ЕГН: [ЕГН], с която същата е декларирала, че предоставя адрес на пребиваване на Е. Г. А., а именно нейният собствен недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица] копие на нотариален акт за собственост № 51/1971 г.; Удостоверение за сключен граждански брак № 0005/28.04.2021 г., издаден от общ. И. за сключен на 11.02.2021 г. граждански брак в С. М., Щ. между А. Г. А. и Е. Д., с приложено Удостоверение, издадено от [община]; Удостоверение за наследници, издадено от общ. И.; Удостоверение за административен адрес на недвижим имот, издадено от общ. И.; Документ за сключена застраховка; Извлечение от Регистър за раждане [община] паланка, [населено място] паланка с информация за жалбоподателя; Удостоверение, издадено от Основен съд Крива Паланка, съгласно което спрямо молителя Е. Д. няма постановени влезли в сила осъдителни присъди (л.11-24 и л.8, адм. дело № 430/2021 г., Адм. съд [населено място]).

В Докладна записка с рег. № 5373р-844/27.05.2021 г., изготвена до Началник на група „Миграция“, ОД-МВР [населено място] от младши полицейски инспектор е отразено, че относно съгласувателна процедура на македонския гражданин Е. Г. А. е извършена проверка, документирана в докладната записка. В хода на проверката на 26.05.2021 г. компетентните български власти са провели разговор с Г. А. М., с ЕГН: [ЕГН] – посочен като домакин на жалбоподателя в заявлението за издаване на виза и съпругата му С. М.. Установено е, че недвижимият имот, посочен в заявлението, и в който живее със съпругата си С. М. и сина им е наследствена негова собственост. Относно дъщеря им А. Г. А. в хода на проверката е заявено, че към момента на проверката се намира в М. при съпруга си, но от 2014 г. живее и работи в Германия,

заедно с двете и деца /на възраст 16 и 10 години/ сочат още, че през 2019 г. се е разделила с техния биологичен баща. След раздялата си А. Г. А. се е запознала с Е. Д., като в началото на 2021 г. двамата сключват брак, а Е. Д. приема нейните бащино и фамилно име - Е. Г. А.. От страна на бащата на А. Г. А. е заявено, че тя и Е. Г. А. имат намерение да живеят в Германия.

Във връзка с установеното, от страна на компетентните власти е проведен телефонен разговор с А. Г. А., в който същата е заявила, че живее на квартира в [населено място], работи на постоянен трудов договор, получава детски надбавки за децата си, посещаващи училище там, както и че желае да получи пребиваване там, респективно да получи такова и нейния съпруг - Е. Г. А. (л.34-37).

Изразено е становище, че от събраната информация следва извод, че е създадена организация за заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и съответно получаване на разрешение за пребиваване, чрез формално изпълнение на критериите. Становището, обективирано в Писмо с рег. № 5373р-903/07.06.2021 г. на Началник на Група „Миграция“, ОД-МВР, [населено място] до Директор на Дирекция „Миграция“, МВР е за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – „апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и са налице данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

По делото е представено и становище от ДАНС, обективирано в писмо с рег. № М-9560/02.09.2021 г., съгласно което специализираният орган не възразява за издаване на виза тип „Д“ по отношение на молителя, стига той да отговаря на законовите изисквания (л.39).

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР с изх. № SKP21000200V/24.06.2021 г., с адресат оспорващият Е. Г. А. от Посолство на Република България в С., Република С. М., подписано от завеждащ „Консулска служба“ – Г. Х., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ – „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“ и „са налице данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“, а именно - Е. Г. А. не е доказал условията на планирания престой и се касае за заобикаляне на визовия режим в Република България с формално изпълнение на критериите за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото бяха присъединени, както следва:

1. Писмо от МВР – Дирекция „Миграция“ с рег. № 536400-19221/30.08.2021 г., с приложения към същото писмени доказателства;
2. Писмо с рег. № М-9560/02.09.2021 г. на ДАНС.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 24.06.2021 г. Жалбата е депозирана до съда на 08.07.2021 г. (л.13, адм. дело № 430/2021 г.), съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени: Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България и Заповед № 81/06.10.2020 г., издадена от Посланик на Посолство на Република България – С. (л.8-10).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Предвид, че жалбоподателят е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуване „друго – Виза Д“, наличието на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем на недвижим имот и декларация на неговата съпруга сочи, че Е. Г. А. възнамерява да пребивава в Република България със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържачото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Е. Г. А.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот,

на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С., Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело В., ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС. Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай, от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с А. Г. А., притежаваща българско гражданство. Проверката на органите на група „Миграция“ – ОДМВР Р. е установила, че А. Г. А. живее в Германия, заедно с децата и съпруга си – жалбоподател, както и че двамата желаят да получат статут в Германия, за да живеят там. От събраните доказателства, респективно от процесуалното поведение на жалбоподателя, несъмнено се установява, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обосновава и извода за законосъобразност на обжалвания отказ.

Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от страна на Е. Г. А.. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанието по т. 22, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ (за апликанта са налице данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) и е изложил мотиви в подкрепа на този извод.

Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ данни, че целта на жалбоподателя е да се установи в Германия и да използва Република

България като транзитен пункт. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство, от страна на жалбоподателя не се представиха категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника е отправено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр.чл. 78, ал. 8 от ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100.00 лева, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. А., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., с адрес: [населено място], общ. Щ., Република С. М., чрез адвокат Т. Б., АК-Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D" с изх. № SKP 21000200V/24.06.2021 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М.

ОСЪЖДА Е. Г. А., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., с адрес: [населено място], общ. Щ., Република С. М., чрез адвокат Т. Б., АК-Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица] да заплати на Посолство на Република България в С., Република С. М. по делото разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: